

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

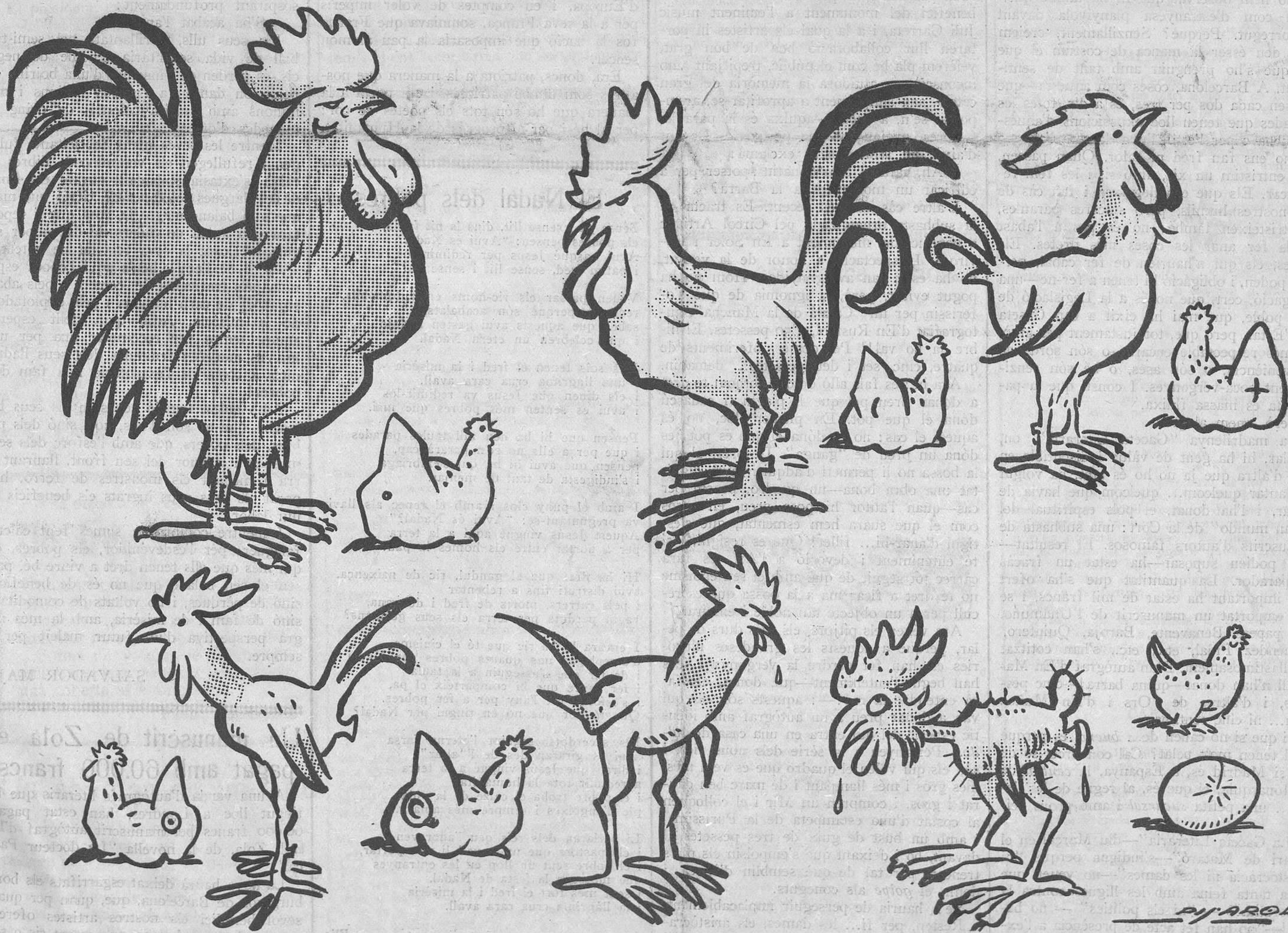
ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL PLAT DEL DIA

Galls

PJARDI

EL TERROR A CANTON

A la capital del Kuo-Min-Tang regna el terror més afrós.

Aquest terror, primer, fou vermell, després del cop de mà dels comunistes.

Ara és blanc o negre i l'han desfermat els nacionalistes amb l'ajut dels estrangers, sens dubte.

Les noves de les agències vénen amb dades que fan esgarriar.

No han estat respectades ni les dones. El fur diplomàtic no ha constituït cap garantia, ni ha servit per salvaguardar la vida dels que al seu empar vivien a aquells tràgics indrets.

El secretari i quasi tot el personal de la Legació soviètica han estat, en efecte, afusellats.

Més de vint senyoretetes, acusades de bolxevisme perquè portaven el cabell curt, han patit la mateixa sort.

Els botxins, fa dues setmanes que van pels carrers de Canton tallant caps sense repòs.

Només a la concessió estrangera hi ha alguna seguretat per a la vida i per a la hisenda.

Als barris xinesos més de dos mil edificis estan cremant.

Els cadàvers dels executats s'agombolen al mig del carrer.

Les canonades i la fuselleria retrunyien arreu de la ciutat.

Del port estan salpant continuament vaixells de deportats i expulsats del territori xinès.

I el pitjor és que el carnatge no sembla que hagi encara acabat.

La partida no està guanyada pels elements de la dreta del Kuo-Min-Tang i pels soldats de Xan-Kai-Seck.

La sort de Canton i l'esdevenidor de Xina, als actuals moments, encara són un misteri.

ELS PARES DE L'ART

MALA GENT

El fet del qual ara anem a parlar, lector, és esdevingut molt recentment. Els xicots de "La Gaceta Literaria" de Madrid s'han indignat. No obstant, en aquesta indignació hem observat que hi ha també quelcom com d'estranyesa planyívola davant l'ocorregut. Perquè? Senzillament, creiem que deu ésser la manca de costum el que fa que s'ho prenguin amb tant de sentiment. A Barcelona, coses com aquesta—que passen cada dos per tres; és a dir, totes les vegades que tenen lloc exposicions d'aquesta mena o per l'estil, l'una darrera l'altre—ja no ens fan fred ni calor. Quan passen, ens entristim un xic, això sí, i les fem remarcar. Els que ens llegeixen i fan cas de les nostres humils, però sinceres paraules, s'entristeixen també: no és pas a l'abast d'ells fer anar les coses més dretes. Els altres, els qui n'haurien de fer cabal, perquè poden, i obligació hi tenen a fer-ne—una obligació, cert, que no és a la Legislació de cap poble, que mai ha eixit a cap Gaseteta de l'Estat, però que, tot justament per això, és més respectable encara—o són sords de conveniència, o són ases, o bé són senzillament poca-vergonyes. I consti que la parauleta és massa fluixa.

Però, anem al gra.

La madrilenya "Gaceta Literaria", on, és clar, hi ha gent de vàlua indiscutible en mig d'altra que ja no ho és tant, ha volgut implantar quelcom... quelcom que havia de donar, i l'ha donat, el pols espiritual del "gran mundo" de la Cort: una subhasta de manuscrits d'autors famosos. El resultat—com podien suposar—ha estat un fracàs aclaparador. La quantitat que s'ha ofert més important ha estat de mil francs, i se l'ha emportat un manuscrit de l'Unamuno. Els papers Benavente, Baroja, Quintero, Menéndez Pidal, etc., etc., s'han cotitzat ben llàstimosament. D'un autògraf d'En Maragall n'han donat—quina barra!—cinc pessetes, i d'altres de l'Ors i d'En Muñoz Seca... ni cinc cèntims.

Oi que si no cau de... *buena*, és perquè ja el tenen molt pelat? Cal convèncer-se de que si Madrid és, a Espanya, la *central* de la Monarquia, el que és, al regne de les lletres... una petita *sucursal* i amb prou feines.

"La Gaceta Literaria"—diu Marçal en el "Diari de Mataró"—s'indigna perquè "ni l'aristocràcia ni les dames"—no veuen que hi ha tanta feina amb les lligues contra la immoralitat?—"ni els polítics"—no badem!—"no han fet acte de presència a l'exposició." No és ocasió d'indignar-s'hi, ara. No estem ben assabentats de què, per a tots aquests elements, els pobrets intel·lectuals no són més que uns ignorants i *abusones* morts de gana?

Ja hem dit abans que la manca d'experiència en aquesta mena de coses és el que

fa que els intel·lectuals de "La Gaceta Literaria" s'ho prenguin amb tant de calor. Serveixi'ls de consol, però, el fet de que a Barcelona, on hi ha també polítics, aristocràcia i dames i fins hi ha més abundor d'una mena de bestiola rara i fastigosa de per dins, com és el nou-ric, les coses no van pas gaire millor que per allà.

I sinó, heus ací un parell d'exemples.

A l'Exposició que tingué lloc la temporada passada a la que fou "Sala Parés", a benefici del monument a l'eminent músic Juli Garreta, i a la qual els artistes hi portaren llur col·laboració ben de bon grat, veiem pla bé com el públic, trepitjant amb inconsciència atuidora la memòria del gran català, anà simplement a aprofitar-se, a emportar-se'n, a *robar*—aquíxa és la paraula—obres, mitjançant una porqueria. Davant d'això, un amic nostre exclamà:

—Ah, caram! Són donatius potser per a edificar un monument a la Barra?

L'altre cas és més recent. Es tracta de la subhasta organitzada pel Círcol Artístic a benefici del monument a En Soler i Rovirosa. L'espectacle, a honor de la veritat, no ha estat tan avergonyidor. Hom no ha pogut evitar, però, la ignòmia de que s'oferissin per un "Català de la Mancha", autògrafiat d'En Rusiñol, 3'50 pessetes. El llibre ja ho val! Pel demés; oferiments de quatre, cinc, set i deu pessetes... demanin.

Ara bé: és fals allò de que tothom té dret a donar preu pel que li plagui, i cadascú dona el que pot. En primer lloc, no és aquest el cas: no es dona el que es pot: es dona un preu de "ganga". Després, al qui la bossa no li permeti d'adquirir amb dignitat una obra bona—un quadre, posem per cas—quan l'autor hi posa preu, en casos com el que suara hem esmentat, que s'estigui d'anar-hi... filllet! Que es resigni, i si té enteniment i devoció a l'Art, es farà càrrec tot seguit de què amb el seu egoisme no té dret a ficar mà a la bossa que es recull per a un objecte tan noble i enlairat.

Ara vénen els pitjors, els més durs de pelar, perquè a aquests les grandeses il·lusionaries els han fet perdre la vergonya i se'ls han begut l'enteniment—qui, doncs, els farà entendre la raó?—: aquests són els qui van a donar preu a un autògraf amb idèntic esperit del qui entra en una casa de *sal·dos*. Pertanyen a la sèrie dels nous rics, i són els qui volen el quadre que es vegi més, més gros i més llampant i de marc ben daurat i gros, i compren un Mir i el colloquen al costat d'una estampeta de la Puríssima, i amb un bust de guix de tres pessetes al davant, bo i deixant que s'empolsin els plats trencats per tal de que semblin d'època, i donin el *golpe* als coneguts.

Se'ls hauria de perseguir implacablement. Resten, per fi... les dames, els aristòcrates i els polítics. Més val no parlar-ne. (Hi han, però, unes remarcables excepcions entre els polítics pròpiament catalans.) Veig que a la llarga també nosaltres hem acabat planyent-nos de la manca d'esperit i moralitat que abassega la part més elevada de la nostra societat. Es ben morta; ens entris-

teix. No volem que això sigui dit. Sols volem que sigui ben visible tot el nostre menyspreu vers els qui, en comptes d'ésser l'honra i la part sana d'un poble—la qual cosa no es demostra pas amb tes ni *sorbes*—, en són, ben clar i net, l'oprobri.

J. Aymà Mayol

Homenatge a Víctor Hugo

Amb motiu del centenari del romanticisme, dies enrera es celebrà a París l'homenatge universal a Víctor Hugo. El cèlebre escriptor alemany Henrich Mann, el novel·lista valencià Blasco Ibàñez i Henri Herriot, ministre d'Instrucció Pública de França, van ésser els oradors de l'acte. Els dos primers ostentaven la representació dels escriptors estrangers. El ministre francès la representació oficial del seu govern.

L'homenatge a Víctor Hugo ha tingut, però, el doble caràcter de l'homenatge al poeta i al ciutadà, a l'home. Tant Herriot com Blasco Ibàñez, tant com exultar l'obra del poeta, han hagut d'admirar el ciutadà i posar-lo com exemple.

"Tots els que lluitem i sofrim per un ideal—ha dit Blasco Ibàñez—hem de cercar un confortant per a la nostra energia en Víctor Hugo, quan ens assalti algun dubte." I recordà la persistència d'Hugo en la defensa dels seus ideals, que li féu exclamar en un dels seus "Castigs" en veure que desertaven per cansanci o per por:

"I si solament en queda un, aquest seré jo!"

Víctor Hugo, més que el poeta de França, és el poeta de la Humanitat. Ell fou un dels primers en somniar els Estats Units d'Europa, i en comptes de voler imperar per a la seva França, somniava que França fos la nació que imposaria la pau al món sencer.

Era, doncs, patriota a la manera que nosaltres som també patriotes, i era poeta a la manera que ho són tots els poetes de cor: per al bé i per al progrés de la Humanitat.

El Nadal dels pobres

Sense pa i sense llit, dins la nit freda, els pobres pensen: "Avui és Nadal? Avui nasqué Jesús per redimir-nos i patim fred, sense llit i sense pa?"

Veuen passar els ric-homs en automòbils, redimts perquè avui acabalats, saben que aquests avui gasten a dojo i que celebren un etern Nadal.

Els sols tenen el fred i la misèria i una llàgrima crua cara avall, i els diuen que Jesús va redimir-los i avui es senten més pobres que mai.

Pensen que hi ha deu mil taules parades i que per a ells no se'n parà cap, pensen que avui hi ha qui s'embriga i s'indigesta de tant de menjar.

I amb el puny clos i amb el renec als llavis va preguntant-se: "Avui és Nadal?" Aquest Jesús vingué aquí a la terra per a portar entre els homes la pau?

Hi ha dret que el gandul, ric de naixença, avui disfruti fins a rebentar i pels carrers, morts de fred i de gana, vagin perduts per terra els seus germans?

I encara hi ha ric que té el cinisme d'atreplegar uns quants pobres per Nadal i de fer que s'asseguin a la taula i fer veure que hi comparteix el pa, i s'esforça tot l'any per a fer pobres. Que té por que no en tingui per Nadal?

Els sacerdots, seguint l'eterna farsa avui es giraran des de l'"altar" i diran que Jesús vingué a la terra a redimir tota la humanitat, i el pobre troba el calze de la vida ple d'angoixes i sempre més amarg.

Li parlaran dels reis que l'adoraven i els pastors que un anyell li van portar, i el pobre sent un llop en les entranyes que mossega la festa de Nadal, i sent més fort el fred i la misèria i la llàgrima crua cara avall.

Flic

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

Es pot fumar als cinemes?

A París, que amb tantes coses ens serveix de model, no està prohibit fumar als cinemes. Recentment s'ha discutit sobre la necessitat de prohibir-ho. Tanmateix, la comissió tècnica consultada, ha dit que es podia tenir en aquesta qüestió la més àmplia tolerància, a canvi de què es prenguin certes mesures de seguretat.

El cap de la comissió al·ludida ha fet remarcar que la majoria dels espectadors del cinema són gent que es veuen privades de fumar durant les hores de treball. Seria, doncs, excessiu, d'impeidir-los fumar durant llurs hores de descans.

Es plaent aquesta tolerància francesa, acompanyada de les mesures de seguretat i d'higiene. Però a Barcelona passa una cosa curiosa. Si no estem equivocats, és prohibit fumar als cinemes. I en aquells locals amples, ventilats—relativament ventilats—amb certes condicions higièniques i de seguretat contra els incendis, la prohibició es compleix d'una manera absoluta.

En canvi, als cinemes on no sembla haver-hi cap seguretat contra els incendis, que deuen reunir molt escasses condicions higièniques, i on a la sala hi ha una atmosfera tan densa que es podria tallar, s'hi fuma desesperadament. Hi fumen els homes, les dones i les criatures.

El balanç dels pobres

Cada vegada que el rellotge del vell Kronos deixa caure el darrer gra de sorra dintre el doble recipient de vidre indicant la fi de l'any, el bon burgès reclòs agradablement dintre la seva habitació, plena de comoditats i calories, es frega amb satisfacció les seves molsudes mans i murmura tot sospirant profundament:

—S'ha acabat l'any!

Els seus ulls, abrillantats pel semi-treball de vida sedentària d'home de negocis, es perden en l'insomni d'una boirina espessa on dansen a l'unison milions i més milions amb música celestial de dring de monedes d'or.

Mentre les seves mans febricitants fullegen i refullegen els voluminosos llibres de caixa, s'extasia embadalit davant els finals de les llargues columnes de xifres que marquen un balanç magnífic, cosa que li reportarà una suma de milers de duros per seguir fabricant la seva felicitat de potentat.

La fi de l'any!, heu's aquí l'època esperada pels traficants del comerç i pels abassegadors de carn humana i pels explotadors de la misèria. Amb quin delit esperen aquest temps per recomptar una per una les vils monedes fruitades dels seus lladronics a costa de l'explotació i la fam dels pobres!

Amb quina fruïció repassen els seus balanços, que no són d'ells, no!, sinó dels pobres, dels obrers, que amb l'esforç dels seus múscles i la suor del seu front, llaurant la rra i menant els monstres de ferro, han posat als seus peus ingrats els beneficis de llur labor!

I mentre comproven sumes fent càlculs falaguers per l'esdevenidor, els pobres, els qui més que ells tenen dret a viure bé, passen el seu balanç que no és de beneficis, sinó de pèrdues, i no voltats de comoditats, sinó de fam i de misèria, amb la més negra perspectiva d'un futur maleït per a sempre.

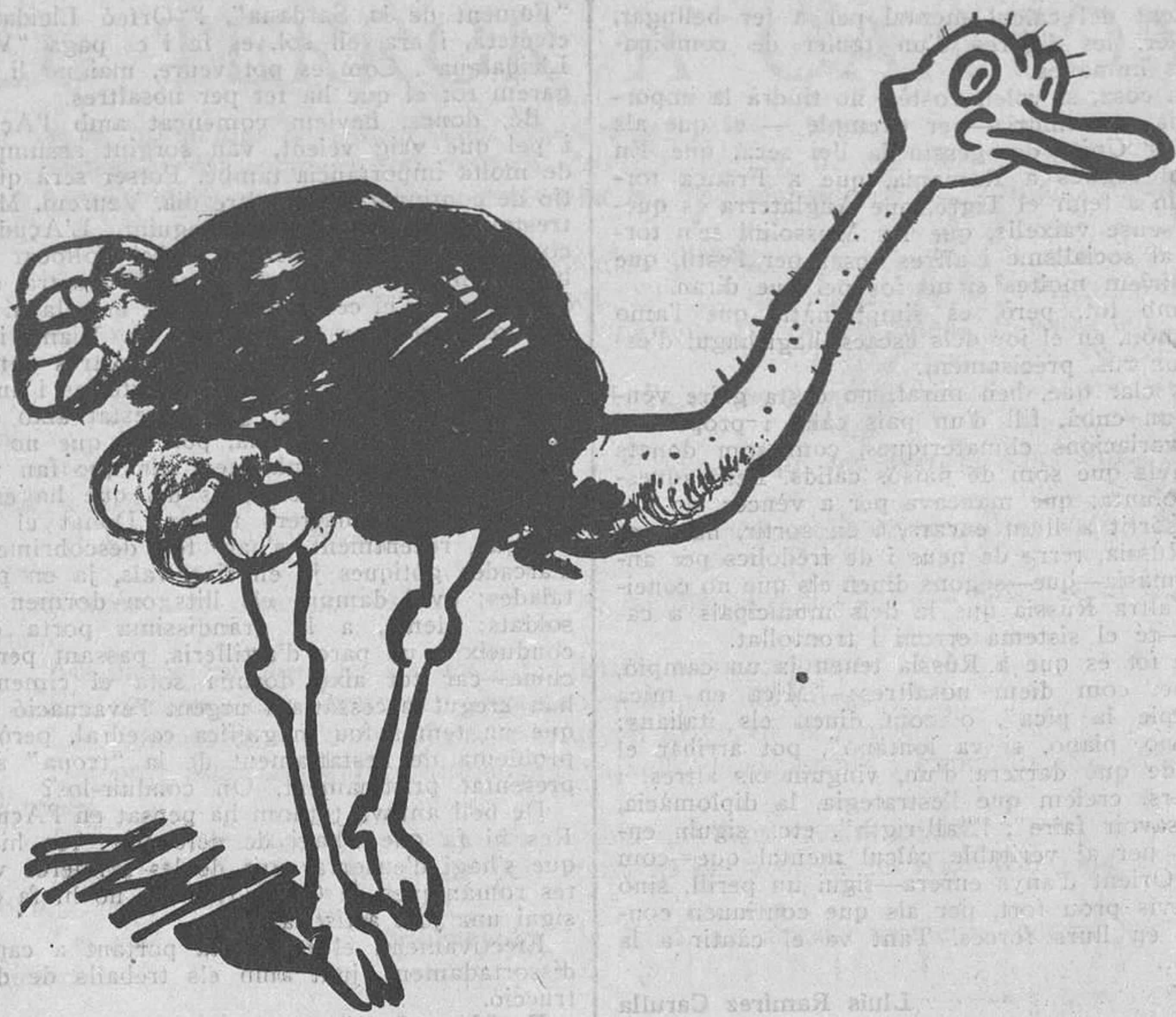
SALVADOR MAJO

Un manuscrit de Zola es pagat amb 60.000 francs

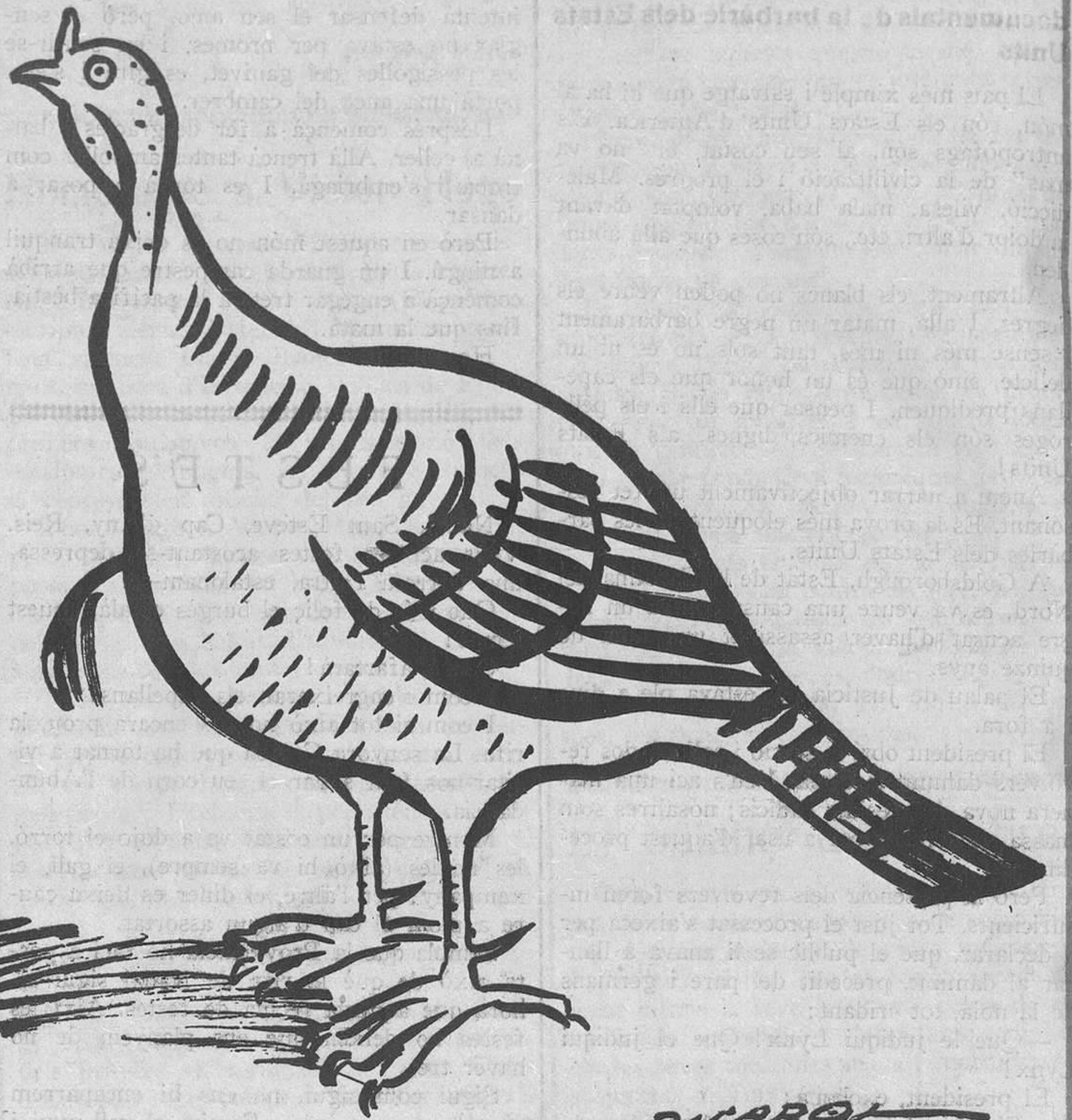
A una venda d'autògrafs literaris que ha tingut lloc a Londres, han estat pagats 60.000 francs pel manuscrit autògraf d'Emili Zola, de la novel·la "Le docteur Pascal".

La nova haurà deixat esgarriats els bons burgesos de Barcelona, que, quan per qualsevol benefici els nostres artistes ofereixen quadros o esbossos, en paguen sis o set pessetes per les millors signatures.

I encara espeterarà més els aristòcrates de Madrid—oh, ah, l'aristocràcia—que van deixar passar, amb la major indiferència, una exposició d'autògrafs dels seus millors escriptors.

L'ESTRUÇ I EL GALL

L'estruc.—A mi no em fa por la diada de Nadal; tu sí que estàs en capella, perquè de gall en menja tothom.

A Portugal es celebrarà un Congrés de la Pesca de la Sardina.
Homes... no ens sembla prou bé això.

Lindbergh ha fet un altre vol magnífic, tan magnífic com el de la travessia de l'Atlàntic. S'ha acreditat de nou. No hi ha dubte, és el millor aviador del món, el veritable "as".

Però hi va haver l'escena còmica que sempre hi sol haver en aquests casos. Un aviador mexicà que arribà al camp d'aviació abans que Lindbergh, i hom el prengué per l'heroi. El reberen esplèndidament, es telegrafà a Washington, que suspengué la sessió de la Cambra de Representants en senyal de joia.

El soldà de Baraun, de Cameroun, té un harem de 150 dones, cap blanca, la més jove de onze anys i la més vella de vint-i-cinc. Quan una dona té més de vint-i-cinc anys, la repudia.

Aquest soldà, que es diu Niova, és un "manu": 350 dones d'onze i vint-i-cinc anys! Això és la glòria!!

Els soviets s'han dirigit per primer cop a Espanya. El departament del Treball d'aquella República s'ha dirigit al Ministeri del Treball, Comerç i Indústria d'Espanya demanant informes del règim del treball espanyol. Segurament en vol prendre model, Rússia.

Ala nostra ciutat, el xinès Tsien Peize anà a comprar un servei de te i pagà amb sis monedes de cinc pessetes falses.

Abans es deia que hom es deixava enredar com un xinès; a veure si aviat haurem de dir que hom es deixa enredar com si fos un xinès l'enredaire.

El cardenal de Tarragona ha escrit "una formosa carta pastoral", segons expressió d'un diari funerarario-clerical.

I sabeu quins medis proposa el cardenal per a l'educació i formació dels fills? Imagineu-s'ho! Les catequistes, associacions piadoses, terceres ordres, congregacions marianes, etcètera. Què us en sembla?

No seria millor pensar que manquen Universitats i escoles.

A París, el president de la República ha inaugurat una exposició de canons de diverses èpoques.

El lloc, però, de l'exposició, no pot haver estat més ben escollit.

Sabeu quin és?
La galeria de la cort d'honor dels invàlids. Així, ensems que els canons, podran ésser mostrats llurs efectes.

A Tarragona, a conseqüència d'unes gestions policiaques, s'han pogut trobar a la re-

dacció d'un diari anomenat "La Cruz" uns manifestos insidiosos.

Ara sí que es podrà dir allò de "Detrás de la cruz està el diablo".

Els diaris reporten el pas d'una onada de fred per tot Europa.

Déu, que és provident, hauria d'enviar també una onada de mantes per a tots els que tenen fred i no tenen casa.

O, almenys, tocar el cor dels bisbes, perquè obrissin, d'una manera senzillament cristiana, les portes de les seves llars confortables a tots els miserables que dormen al ras.

MIRANT EL PESSEBRE DE LA PLAÇA DE CATALUNYA

—Mira, menut, quin bé de Déu de figures; hi han tots els pastorets.

AVIS

Un tros de paper

que l'any 1866 féu les delícies del nostre poble.

Tots els llegidors de LA CAMPANA DE GRACIA que hagin col·leccionat el fulletí d'UN TROS DE PAPER i vulguin relligar-lo que el portin a la nostra administració i els regalarem una coberta feta expressa, i si paguen 50 cèntims, ens cuidarem de relligar els fulletins.

J. S.: Anirà de seguida. D'aquest mateix to, podeu enviar-nos tota la correspondència que us plagui. Se us agrairà.—A. G.: Anirà aviat. El mateix us hem de dir dels vostres articles anteriors.—C.: Va bé. — P. S.: És realment massa llarg, però ja veurem de fer-li espai.— Un colongi: No podem admetre original escrit a dues cares del paper.—J. de C.: Anirà aviat.—F. R.: Anirà.—S. C.: Comprendreu que això, sense les proves a la mà, no pot dir-se.—A. G.: Sí, heu de seguir escrivint. Ho féu bastant bé i ho fareu molt millor, indubtablement, com més escrivieu: teniu pasta. Per la nostra banda, tindrem molt de gust en publicar els vostres articles. Ara, el que ens heu enviat no pot anar, de primer, perquè és massa llarg; segon, perquè la rebentada que féu del llibre català és massa forta i, en certa manera, injusta. Això no vol dir que no tingueu raó amb moltes coses que dieu. Fins i tot, enfocat d'una altra manera, el vostre article potser seria just. Així no aconseguiria més que fer mal efecte i apartar encara més una part del proletari de la lectura dels nostres llibres. I ja comprendreu que no és aquesta la finalitat de LA CAMPANA DE GRACIA.

Impremta La Campana i L'Esquella - Otm, 8, Barcelona